

Arrest

nr. 137 764 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoe-origine. U bent geboren op X 1369 (30 maart 1990) in het dorp X, district Qarabagh, provincie Kaboel.

Uw vader, broer en oom zouden actief zijn geweest binnen de Taliban beweging. In de gevechten die volgden op de buitenlandse invasie in 2001 kwamen uw vader en broer om het leven. Samen met uw moeder en oom vluchtte u vervolgens naar Pakistan. Uw oom zou met zijn familie in Peshawar hebben verbleven terwijl u en uw moeder in de stad Mardan woonden. Jullie keerden nooit terug naar Afghanistan uit angst voor represailles door de vijanden van uw overleden vader.

Tijdens uw verblijf in Mardan zou u herkend zijn door twee dorpsgenoten uit Qarabach. Naast het hotel waar u werkte in Mardan was een telefoonwinkel die werd uitgebaat door een Pakistaanse vriend van u, Abdel Islam. Hij vroeg u van waar u afkomstig was en u vertelde hem dat u uit Kabul kwam en gaf hem de naam van uw dorp. Hij vertelde u dat als u ooit zou terugkeren naar Afghanistan hij u mogelijk eens zou komen bezoeken. Zonder uw medeweten zou Abdel Islam vervolgens naar Afghanistan zijn gereisd. In Kabul werd hij gearresteerd omdat hij op illegale wijze naar Afghanistan was gereisd en met zijn lange baard verdacht men hem van Taliban-lidmaatschap. Hij vertelde de Afghaanse veiligheidsdiensten dat hij van u een adres kreeg. Waheed, de broer van Abdel Islam, werd in Mardan op de hoogte gesteld van deze arrestatie en hij eiste van u dat u zijn broer zou helpen. Waheed diende een klacht tegen u in bij de Pakistaanse autoriteiten. U werd gearresteerd, maar een dag later werd u vrijgelaten nadat uw werkgever zich garant stelde voor u. U vreest ook om in Afghanistan in de problemen te komen omwille van de arrestatie van Abdel Islam.

Uw oom en moeder besloten dat het te gevaarlijk was voor u om nog langer in Pakistan te blijven en dat u beter naar Europa kon vluchten. Uw oom betaalde voor uw reis tot Griekenland en hij nam ook uw moeder, die achterbleef, bij hem in huis. In het najaar van 2008 vluchtte u. U verbleef nog bijna vier jaar in Griekenland, waar u asiel aanvroeg. Deze aanvraag werd geweigerd. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk door naar België waar u op 12 april 2012 voor de eerste maal asiel aanvroeg. In uw eerste asielaanvraag in België verzweeg u het feit dat u sinds de buitenlandse invasie in Pakistan zou hebben verbleven. U verklaarde toen dat u en uw moeder introkken bij uw oom in het district Kohe Safi in de Afghaanse provincie Parwan. Daar zou u vervolgens problemen hebben gekregen omwille van een verboden liefdesrelatie met uw buurmeisje. Uw asielaanvraag werd op 23 november 2012 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven. Op 22 maart 2013 werd deze beslissing bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Uw tweede asielaanvraag op 20 februari 2014 werd in overweging genomen.

U vreest enerzijds problemen in Afghanistan en Pakistan omwille van de arrestatie van Abdel Islam, daarnaast vreest u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan ook vervolging door uw vroegere dorpsgenoten omwille van de daden van uw vader als Talibancommandant.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een algemene brief "nieuwe elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag", een psychologisch rapport op datum van 11 juni 2014 en een doktersvoorschrift van een Belgische arts neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Pakistan of de problemen die u daar zou ondervonden hebben, noch dat u in Afghanistan represailles zou vrezen door uw voormalige dorpsgenoten omwille van de daden van uw vader en broer ten tijde van het Taliban regime.

In de eerste plaats moet worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden verblijf in Pakistan noch aan de problemen die u daar zou hebben ondervonden.

Zo was uw kennis over Mardan, de Pakistaanse stad waar u meer dan zes jaar zou hebben gewoond en gewerkt, wel erg beperkt. Wanneer u werd gevraagd of er een rivier door de stad liep antwoordde u ontkennend. U verklaarde dat er geen rivier door de stad loopt, maar enkel een kanaal. Gevraagd naar de naam van dit kanaal bleef u het antwoord schuldig (Gehoor CGVS, p. 16). Dit stemt niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de Kalpani rivier doorheen het centrum van Mardan loopt (Zie map Landeninformatie). Wanneer u werd gevraagd om aan te geven welke wijken er rond de uwe lagen in Mardan, antwoordde u niet op de vraag maar verwees u enkel naar een nabijgelegen rotonde vanwaar verschillende wegen naar o.a. Peshawar lopen (Gehoor CGVS, p. 16). Gevraagd naar Afghaanse vluchtelingenkampen in de buurt van de stad Mardan antwoordde u dat u enkel het kamp "Swabi" kende en dat u gelooft dat dit het enige kamp was (Gehoor CGVS, p. 17). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er in de periode waarin u in Mardan zou verbleven hebben zich in de buurt een groot aantal Afghaanse vluchtelingenkampen bevond (Zie map landeninformatie). Geen van de bestaande kampen wordt aangeduid met de naam "Swabi", gevraagd of het kamp nog onder een andere naam bekend stond bleef u het antwoord schuldig (Gehoor CGVS, p. 17). Ter volledigheid moet worden opgemerkt dat hoewel geen enkel kamp de naam "Swabi" draagt, dit wel de naam is van een district dat grenst aan het district Mardan. Ook over de kost van het leven in Mardan legde u ongeloofwaardige verklaringen af. Zo vertelde u dat u als ober in een restaurant 700 tot 800 Pakistaanse Roepie (ongeveer 6 euro) verdiende en dat jullie 250 Roepie huur betaalden (Gehoor

CGVS, p. 14). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt bedraagt de gemiddelde huurprijs voor een klein appartement in het nabijgelegen Peshawar ruim 7.000 Roepie terwijl het gemiddelde loon ruim 25.000 Roepie bedraagt. Voor de 250 Roepie huur waarvan u melding maakte kan men volgens deze gegevens amper 2 kilo rijst kopen. Hoewel de gegevens waarover het CGVS beschikt betrekking hebben op de stad Peshawar, kan worden aangenomen dat de prijzen in de nabijgelegen stad Mardan van dezelfde grootorde zijn. Ook uw verklaringen over de eenheden en coupures van het Pakistaanse geld stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat er munten van 0.1, 0.5, 1 en 2 roepie bestonden en dan biljetten van 50, 100, 500, 1000, 5000 en 10.000 (Gehoor CGVS, p. 18). Uit de informatie van de State Bank of Pakistan, blijkt immers dat er ook biljetten van 10 en 20 roepies bestaan, doch dat er geen biljetten zijn van 10.000 roepie (Zie map Landeninformatie). Als u daadwerkelijk meerdere jaren in de Pakistaanse stad Mardan zou hebben gewoond mag toch van u worden verwacht dat u correcte informatie kan geven over de stad en het leven daar. Opmerkelijk is bovendien dat u zich tijdens uw gehoor bij het CGVS versprak over uw werkzaamheden in Mardan en eerst verklaarde dat u in een "shop" werkte, om uzelf even later te corrigeren en te zeggen dat het een hotel was (Gehoor CGVS, p. 6). Het is verder ook weinig geloofwaardig dat u op 12-jarige leeftijd met uw moeder en oom naar Pakistan zou vluchten, en dat u alleen met uw moeder in Mardan zou gaan wonen terwijl uw oom in Peshawar verbleef (Gehoor CGVS, p. 15). Uw verklaring als zou u in Peshawar geen werk hebben gevonden kan niet overtuigen (Gehoor CGVS, p. 15). Het is weinig geloofwaardig dat u na slechts een week vruchteloos werk zoeken in Peshawar zou besluiten om alleen met uw moeder naar Mardan te trekken. De aannemelijkheid hiervan wordt verder ondergraven door het feit dat uw oom schijnbaar goed verdiende met zijn smokkelactiviteiten en ook 8.000 dollar kon betalen voor uw reis tot Griekenland (Gehoor CGVS, p. 5, 19). Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat u en uw moeder niet bij hem terecht zouden hebben gekund. Anderzijds is het ook weinig geloofwaardig dat u, zonder enig netwerk in Mardan, als 12-jarige met een baantje als ober in een restaurant genoeg zou kunnen verdienen om zowel uzelf als uw moeder te onderhouden en een kamer te huren. Tenslotte moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt om uw verblijf in Pakistan te staven. Hoewel u expliciet werd gevraagd naar officiële, maar ook niet-officiële documenten die een bewijs zouden kunnen vormen van uw verblijf daar, verklaarde u daar niet over te beschikken (Gehoor CGVS, p. 6). Indien u meer dan zes jaar in Pakistan hebt gewoond en uw oom bovendien nog steeds in Peshawar woont kan toch worden verwacht dat u daar een of ander bewijs van kan neerleggen. U verklaarde dat uw enige bewijs om uw verblijf in Pakistan te staven het feit is dat u Pashtoe spreekt (Gehoor CGVS, p. 7). Gezien dat Pashtoe één van de officiële talen van Afghanistan is en door naar schatting 60% van de Afgaanse bevolking wordt gesproken, kan dit bezwaarlijk als een element worden beschouwd om uw verblijf in Pakistan te bewijzen. Gezien u er niet in bent geslaagd om uw verblijf in Pakistan aannemelijk te maken, kan ook aan de problemen die u daar zou hebben ondervonden geen geloof worden gehecht.

Het feit dat aan uw verblijf in Pakistan geen geloof kan worden gehecht, ondergraaft ook de geloofwaardigheid van de feiten die aan de grond zouden hebben gelegen van uw vlucht naar dit land, namelijk het vermeende talibanverleden van uw familie. U legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de activiteiten van uw familieleden binnen het talibanregime.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat hoewel u in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat uw oom, die nu in Peshawar zou wonen, eveneens talibancommandant was, u dit in het kader van uw eerste asielaanvraag verzwegen. Uw verklaring als zou u dit hebben verzwegen omdat u in het kader van uw eerste aanvraag valselijk verklaarde dat u en uw moeder bij deze oom in het district Kohe Safi in de provincie Parwan verbleven, kan niet overtuigen (Gehoor CGVS, p. 13). Het feit dat u toen loog over de verblijfplaats van uzelf en deze oom verklaart immers niet waarom u zijn Talibanlidmaatschap zou verzwijgen. Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het vermeende overlijden van uw vader en broer. Zo verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat zij omkwamen ten tijde van de buitenlandse invasie, maar dat jullie niet de kans hadden om de lichamen te begraven. U voegde er aan toe dat jullie geen enkele ceremonie hadden ter gelegenheid van hun overlijden en dat jullie na het nieuws van hun dood te hebben ontvangen meteen vluchtten (Gehoor CGVS, p. 10-11). Wanneer u werd geconfronteerd met uw strijdige verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag, waar u verklaarde dat de dorpingen in de provincie Kaboel de dode lichamen van uw vader en broer zouden hebben gebracht en dat u pas problemen kreeg met de dorpingen na afloop van de begrafenis, waarna de dorpsoudsten uiteindelijk u en uw moeder zouden hebben geadviseerd om het dorp te verlaten (Gehoor CGVS 7/11/2012, p. 5, 9), ontkende u dit ooit verteld te hebben (Gehoor CGVS, p. 11).

In het kader van uw eerste asielaanvraag legde u kopies van de taskara's van uzelf, uw broer en uw vader neer, net als 4 foto's waarop onder andere uw vader en broer zouden te zien zijn. De door u neergelegde taskara's kunnen enkel een indicatie vormen van uw eigen identiteit en die van uw vader en broer, zij kunnen echter op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten staven. Op de

vier foto's die u neerlegde zijn verschillende mannen met tulbanden afgebeeld, op één van de beelden houdt één van hen ook een wapen vast. Het is echter onmogelijk om vast te stellen waar, wanneer of in welke context deze beelden genomen zijn noch om de precieze identiteit van de afgebeelde personen na te gaan. Deze foto's kunnen dan ook niet bewijzen dat uw vader en broer talibs zouden zijn geweest, noch dat u om deze reden een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. U legde in het kader van uw tweede en huidige asielaanvraag geen nieuwe documenten neer om het talibanlidmaatschap van uw vader, broer of oom te staven.

Uw tegenstrijdige verklaringen over de talibanactiviteiten van uw oom en het overlijden van uw vader en broer in het kader van hun vermeende talibanlidmaatschap tast de geloofwaardigheid van deze feiten aan. Deze conclusie wordt verder ondersteund door het feit dat u zowel tijdens uw eerste als uw tweede asielaanvraag verklaarde dat uw vijf zussen nog steeds in de provincie Kaboel verblijven. U verklaarde dat u zelf bij terugkeer naar Afghanistan vermoord zou worden door uw voormalige dorpsgenoten omwille van de misdaden begaan door uw vader en broer. Opgemerkt dat u toch nog erg jong was wanneer deze feiten zich afspeelden en hier persoonlijk dan ook geen enkele schuld aan kon hebben, verklaarde u: "Ik ben zijn zoon, zelfs al zouden ze de kip van mijn vader vangen zouden ze die vermoorden". Deze verklaring is echter moeilijk te rijmen met het feit dat uw vijf zussen schijnbaar zonder problemen in het district Qarabach van de provincie Kaboel konden blijven wonen. Verder legde u over de situatie van uw zussen tegenstrijdige verklaringen af: zo verklaarde u tijdens uw tweede asielaanvraag dat zij gedwongen zijn gehuwd met Mujahedeën (Gehoor CGVS, p. 4), terwijl u hier in het kader van uw eerste asielaanvraag geen enkele melding van maakte en verklaarde dat hun echtgenoten simpele boeren waren. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u ontwijkend en herhaalde u enkel dat uw zussen in het dorp bleven. Als reden voor uw tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet gedwongen huwelijk van uw zussen verwees u naar het feit dat u tijdens uw vorige asielaanvraag loog over uw verblijf in de provincie Parwan (Gehoor CGVS, p. 4-5, 20). Het is echter volstrekt onduidelijk op welke manier uw leugenachtige verklaringen over uw herkomst tijdens uw vorige asielaanvraag een verklaring kunnen bieden voor deze tegenstrijdigheden, temeer daar u net volhoudt dat het toen aangehaalde talibanverleden van uw familie niet gelogen was. Uw algemene geloofwaardigheid wordt op deze manier verder aangetast.

Ter conclusie kan worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd om de problemen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vermeende vlucht uit Afghanistan en dewelke u nu ook zouden verhinderen om terug te keren naar de provincie Kaboel, aannemelijk te maken. U haalde ook geen andere redenen aan die een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou maken (Gehoor CGVS, p. 20). Gezien uw algemene geloofwaardigheid al zeer sterk is aangetast door uw bedrieglijke verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag en uw tegenstrijdige verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag kan u voor deze feiten ook niet het voordeel van de twijfel worden gegund. Als dusdanig kunnen de door u aangehaalde asielmotieven dan ook niet het voorwerp vormen van een risicoanalyse in de zin van de Vluchtelingenconventie of art. 48/4 § 2 a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in om de geloofwaardigheidsbeoordeling van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in de positieve zin te herzien. De door u neergelegde brief "Nieuwe elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag" is een algemeen document over de veiligheidssituatie in Afghanistan dat op geen enkele manier de door u ingeroepen vervolgingsfeiten kan staven. Verder legde u ook een psychologisch rapport op datum van 11 juni 2014 neer en een ongedateerde kopie van een doktersvoorschrift op uw naam voor Zolpidem 10mg (slaapmiddel) en Nozinan 25mg (slaapmiddel). Het door u neergelegde psychologische rapport maakt melding van slapeloosheid, stress, vermindering van de eetlust en hyperventilatieklachten. Het rapport beperkt zich echter tot een beschrijving van een aantal symptomen zonder tot een diagnose te komen. Als reden voor de beschreven psychologische problematiek verwijst het rapport naar uw moeilijke en onzekere situatie sinds u Afghanistan hebt verlaten en het feit dat u uw pogingen om een vaste verblijfsvergunning te verkrijgen als uitzichtloos beschouwt (zie map documenten). Op geen enkele wijze legt dit rapport echter een verband tussen de door u aangehaalde asielmotieven en de beschreven psychologische toestand. Als dusdanig kan dit rapport dan ook de door u ingeroepen feiten niet ondersteunen. Ook het doktersvoorschrift kan louter een indicatie geven van het feit dat u bepaalde medicatie krijgt voorgeschreven, maar bewijst op geen enkel manier de door u ingeroepen feiten. Met betrekking tot uw psychologische problematiek moet worden opgemerkt dat u op verschillende ogenblikken tijdens uw gehoor leek te hyperventileren, maar dan telkens weer erg snel kalmeerde. Verder verliep het gehoor echter vlot en antwoordde u probleemloos op alle gestelde vragen. U gaf ook aan dat u de dag van het gehoor bewust geen kalmeer- of slaapmiddelen had genomen omdat deze u slaperig maken en u alert wilde zijn voor uw interview.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker van het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het Noordoosten van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Kabul maar zeer weinig conflictgerelateerd nieuws komt. Kabul scoort erg laag wat betreft uitwaartse conflictgerelateerde ontheemding, en relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten, aantal burgerslachtoffers en aanwezigheid van mijnen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door artikel 1, § 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een psychologische rapport en enkele krantenartikelen toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 21 november 2012 afgewezen omdat verzoeker zijn relatie en hierdoor verklaarde problemen in Kohe Safi en de Afghaanse provincie Parwan niet aannemelijk kon maken en hij over een redelijk vluchtalternatief beschikt in Kabul alwaar hij geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 99 612 van 22 maart 2013.

2.6. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ernstig ondermijnd door zijn houding. Zo diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat nooit in Kohe Safi heeft verbleven, maar dat hij sinds de buitenlandse invasie in Pakistan heeft verbleven (stuk 15, verklaring, vraag 15) en thans zijn voormalige dorpsgenoten uit Afghanistan vreest. In onderhavig verzoekschrift benadrukt verzoeker dat zijn verhaal volledig verzonnen was bij zijn eerste asielaanvraag.

Van een kandidaat vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en

bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op de bovenstaande bekentenissen blijkt dat verzoeker niet geheel de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats en asielrelaas in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt echter zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Verzoekers verklaring dat hem werd aangeraden om een ander asielrelaas op te dissen en dat hij is bezweken onder de druk om niet te falen, doet hieraan geen enkele afbreuk.

De Raad stelt bovendien vast dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker thans voorgehouden verblijf in Pakistan noch aan de problemen die hij daar zou hebben ondervonden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde desbetreffende correct het volgende: *“Zo was uw kennis over Mardan, de Pakistaanse stad waar u meer dan zes jaar zou hebben gewoond en gewerkt, wel erg beperkt. Wanneer u werd gevraagd of er een rivier door de stad liep antwoordde u ontkennend. U verklaarde dat er geen rivier door de stad loopt, maar enkel een kanaal. Gevraagd naar de naam van dit kanaal bleef u het antwoord schuldig (Gehoor CGVS, p. 16). Dit stemt niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de Kalpani rivier doorheen het centrum van Mardan loopt (Zie map Landeninformatie). Wanneer u werd gevraagd om aan te geven welke wijken er rond de uwe lagen in Mardan, antwoordde u niet op de vraag maar verwees u enkel naar een nabijgelegen rotonde vanwaar verschillende wegen naar o.a. Peshawar lopen (Gehoor CGVS, p. 16) Gevraagd naar Afghaanse vluchtelingenkampen in de buurt van de stad Mardan antwoordde u dat u enkel het kamp “Swabi” kende en dat u gelooft dat dit het enige kamp was (Gehoor CGVS, p. 17). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er in de periode waarin u in Mardan zou verbleven hebben zich in de buurt een groot aantal Afghaanse vluchtelingenkampen bevond (Zie map landeninformatie). Geen van de bestaande kampen wordt aangeduid met de naam “Swabi”, gevraagd of het kamp nog onder een andere naam bekend stond bleef u het antwoord schuldig (Gehoor CGVS, p. 17). (...) Ook over de kost van het leven in Mardan legde u ongeloofwaardige verklaringen af. Zo vertelde u dat u als ober in een restaurant 700 tot 800 Pakistaanse Roepie (ongeveer 6 euro) verdiende en dat jullie 250 Roepie huur betaalden (Gehoor CGVS, p. 14). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt bedraagt de gemiddelde huurprijs voor een klein appartement in het nabijgelegen Peshawar ruim 7.000 Roepie terwijl het gemiddelde loon ruim 25.000 Roepie bedraagt. Voor de 250 Roepie huur waarvan u melding maakte kan men volgens deze gegevens amper 2 kilo rijst kopen. Hoewel de gegevens waarover het CGVS beschikt betrekking hebben op de stad Peshawar, kan worden aangenomen dat de prijzen in de nabijgelegen stad Mardan van dezelfde grootorde zijn. Ook uw verklaringen over de eenheden en coupures van het Pakistaanse geld stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat er munten van 0.1, 0.5, 1 en 2 roepie bestonden en dan biljetten van 50, 100, 500, 1000, 5000 en 10.000 (Gehoor CGVS, p. 18). Uit de informatie van de State Bank of Pakistan, blijkt immers dat er ook biljetten van 10 en 20 roepies bestaan, doch dat er geen biljetten zijn van 10.000 roepie (Zie map Landeninformatie). Als u daadwerkelijk meerdere jaren in de Pakistaanse stad Mardan zou hebben gewoond mag toch van u worden verwacht dat u correcte informatie kan geven over de stad en het leven daar. Opmerkelijk is bovendien dat u zich tijdens uw gehoor bij het CGVS versprak over uw werkzaamheden in Mardan en eerst verklaarde dat u in een “shop” werkte, om uzelf even later te corrigeren en te zeggen dat het een hotel was (Gehoor CGVS, p. 6). (...) Tenslotte moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt om uw verblijf in Pakistan te staven. Hoewel u expliciet werd gevraagd naar officiële, maar ook niet-officiële documenten die een bewijs zouden kunnen vormen van uw verblijf daar, verklaarde u daar niet over te beschikken (Gehoor CGVS, p. 6). Indien u meer dan zes jaar in Pakistan hebt gewoond en uw oom bovendien nog steeds in Peshawar woont kan toch worden verwacht dat u daar een of ander bewijs van kan neerleggen. (...) Gezien u er niet in bent geslaagd om uw verblijf in Pakistan aannemelijk te maken, kan ook aan de problemen die u daar zou hebben ondervonden geen geloof worden gehecht.*

Het feit dat aan uw verblijf in Pakistan geen geloof kan worden gehecht, ondergraaft ook de geloofwaardigheid van de feiten die aan de grond zouden hebben gelegen van uw vlucht naar dit land, namelijk het vermeende talibanverleden van uw familie.” Deze voormelde motieven zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Ze worden door de Raad overgenomen.

Met louter te volharden in zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Pakistan, weerlegt noch verschoont verzoeker de bovenstaande vaststellingen. Verzoeker doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen met betrekking tot zijn onwetendheid over Mardan, de Pakistaanse stad waar verzoeker meer dan zes jaar zou hebben gewoond en gewerkt. Bovendien kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan het nieuwe asielrelaas dat verzoeker situeert tijdens zijn verblijf in deze stad.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten motiveerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens correct in de bestreden beslissing het volgende: *“De door u neergelegde brief “Nieuwe elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag” is een algemeen document over de veiligheidssituatie in Afghanistan dat op geen enkele manier de door u ingeroepen vervolgingsfeiten kan staven. Verder legde u ook een psychologisch rapport op datum van 11 juni 2014 neer en een ongedateerde kopie van een doktersvoorschrift op uw naam voor Zolpidem 10mg (...) en Nozinan 25mg (...) Het door u neergelegde psychologische rapport maakt melding van slapeloosheid, stress, vermindering van de eetlust en hyperventilatieklachten. Het rapport beperkt zich echter tot een beschrijving van een aantal symptomen zonder tot een diagnose te komen. Als reden voor de beschreven psychologische problematiek verwijst het rapport naar uw moeilijke en onzekere situatie sinds u Afghanistan hebt verlaten en het feit dat u uw pogingen om een vaste verblijfsvergunning te verkrijgen als uitzichtloos beschouwt (zie map documenten). Op geen enkele wijze legt dit rapport echter een verband tussen de door u aangehaalde asielmotieven en de beschreven psychologische toestand. Als dusdanig kan dit rapport dan ook de door u ingeroepen feiten niet ondersteunen. Ook het doktersvoorschrift kan louter een indicatie geven van het feit dat u bepaalde medicatie krijgt voorgeschreven, maar bewijst op geen enkel manier de door u ingeroepen feiten. Met betrekking tot uw psychologische problematiek moet worden opgemerkt dat u op verschillende ogenblikken tijdens uw gehoor leek te hyperventileren, maar dan telkens weer erg snel kalmeerde. Verder verliep het gehoor echter vlot en antwoordde u probleemloos op alle gestelde vragen. U gaf ook aan dat u de dag van het gehoor bewust geen kalmeer- of slaapmiddelen had genomen omdat deze u slaperig maken en u alert wilde zijn voor uw interview.”* Deze motivering is pertinent en deugdelijk en vindt steun in het administratief dossier. Ze wordt door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat hij tijdens het gehoor last had van hyperventilatieaanvallen en dat er aldus een problematiek aanwezig is, toont verzoeker niet aan dat hij niet bij machte was om zijn asielrelaas naar voor te brengen. Ook het argument dat hij sinds enkele maanden alcohol drinkt, hasjisch rookt en medicatie neemt, toont niet aan dat verzoeker tijdens het gehoor niet bij machte was om zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijf en asielrelaas af te leggen. Overigens dient te worden opgemerkt dat het psychologisch rapport werd opgemaakt door een psycholoog, waardoor enige medische attestering ontbreekt. Hetzelfde geldt voor het bij het verzoekschrift gevoegd psychologisch verslag dat schijnbaar een aanvulling vormt op het eerdere verslag en waarin slechts melding wordt gemaakt van een aantal klachten, doch geen diagnose bevat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat het in Kabul niet veilig is, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaats gedurende de laatste jaren voor zijn vertrek zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker de Raad verhindert om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot

zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en aldus niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen omtrent de situatie in Kabul zijn derhalve niet dienstig.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing nietig te verklaren. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF